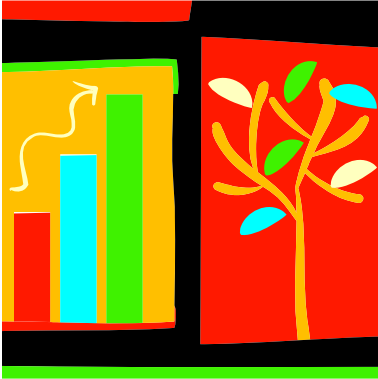

Lord Danseni

Một chuyện rừng rợn

Dịch giả: Lê Sơn

Lúc ấy chú sực nhớ tới bài báo ngắn nói về hai bộ xương của con chuột và con mèo được tìm thấy trong khi người ta xây dựng một thánh đường lớn. Con chuột rút sâu vào trong hang, con mèo thì không thể với tới nó. Nhưng mèo chui đầu vào hang và mắc kẹt ở trong đó đến nỗi không thể rút đầu ra được.

Có lần tôi đã gây nên nỗi kinh hoàng trong một ngôi nhà khi dẫn tới đây một người bạn của tôi tên là Gioócken. Thật ra, tôi không cho mình, và có lẽ tôi cũng không cho anh ta là có lỗi. Sự thể là một người bạn khác của tôi nói rằng mấy đứa con của anh ta rất thích nghe những chuyện rừng rợn. Và tôi đã kể cho chúng nghe mấy câu chuyện hoang đường về sư tử và hổ nhưng không làm chúng sợ tí nào. Lúc ấy tôi chợt nhớ tới Gioócken là người đã từng sống nhiều năm trong các khu rừng Ấn Độ và châu Phi để săn bắn thú dữ, và tôi tin rằng những hồi ức của chàng sẽ gây cho chúng một ấn tượng mạnh mẽ. Do đó tôi mới bảo ba đứa con của bạn tôi rằng tôi quen một người thợ săn kỳ cựu vốn biết rất nhiều chuyện và hỏi chủ nhà xem tôi có thể dẫn anh ta đến uống trà vào một dịp nào đó được không.

Chính tôi cũng không thể hình dung là Gioócken sẽ kể một chuyện thực sự rùng rợn. Và tôi cũng không ngờ là lũ trẻ tuy không còn bé bỏng cho lắm, tuổi từ 10 đến 12, lại khiếp sợ đến thế.

Tôi được phép dẫn Gioócken tới ngay lập tức, và bọn trẻ sau tuần trà đầu tiên đã yêu cầu chàng kể cho chúng nghe một câu chuyện rùng rợn, còn Gioócken thì chẳng bắt chúng van nài đến lần thứ hai.

Bây giờ tất cả tội vạ được đổ lên đầu tôi. Tôi không hiểu tại sao. Tôi chỉ thực hiện nguyện vọng của chúng thôi mà.

Tất nhiên cần lưu ý một điều là trước đây chúng chưa bao giờ nhìn thấy Gioócken cả và chỉ biết chàng qua lời miêu tả của tôi, mà bọn trẻ đôi khi có thể rất cả tin. Còn bây giờ hãy cho phép tôi được trình bày câu chuyện của Gioócken. Chàng kể nó, ngồi trong chiếc ghế bành thoải mái, trong khi đó thì lũ trẻ - hai đứa con trai 10 và 11 tuổi và một cô bé 12 tuổi - thì đứng trước chàng, khao khát uống từng lời một.

Chàng kể chuyện về con hổ. Tôi chờ đợi được nghe đại loại những gì mà chàng thường kể cho người lớn, nhưng Gioócken đã thay đổi cốt truyện một cách đáng kể, có lẽ cho phù hợp với lứa tuổi người nghe. Có thể nói là chàng đã đi quá xa.

- Con hổ nhìn thấy chú - Gioócken lên tiếng - và thông thả đi theo sau, dường như nó không muốn chạy trong cái tiết trời nóng bức như thế này và có lẽ nó biết rằng chú cũng không chạy. Mong rằng câu chuyện này là một bài học cho các cháu trong tương lai: Khi lớn lên, đừng bao giờ lại gần những khu rừng ẩn Độ mà không mang theo súng, thậm chí nếu các cháu muốn dạo chơi một lúc như chú đã từng làm trong cái buổi sáng rủi ro ấy. Bởi vì giữa đường chú gặp một con hổ. Nó lừng lững đi đằng sau chú, còn chú thì muốn tránh xa, nhưng hổ đi nhanh hơn chú một chút xíu. Tất nhiên chú hiểu rằng cứ mỗi một trăm ácdơ (đơn vị đo chiều dài của Anh, bằng

91,44cm), nó chỉ nhích lại phía chú có năm, sáu phút (đơn vị đo chiều dài của Anh, bằng 30,05cm) nhưng khoảng cách giữa hổ và chú ngày càng thu hẹp lại. Và chú hiểu rằng cũng không nên chạy.

- Tại sao thế? - Lũ trẻ đồng thanh hỏi.

- Bởi vì hổ có thể nghĩ rằng một cuộc chơi mới đã bắt đầu và nó sẽ tham gia vào đó. Chừng nào chú đi thì cứ một trăm ácđơ nó tăng thêm được năm, sáu phút, còn nếu chú chạy thì nó sẽ tranh thủ được năm mươi phút. Và chú quyết định nên đi mặc dầu chú biết rằng cái kết cục sẽ như nhau và chú chỉ kéo dài cái điều không thể tránh khỏi mà thôi. Khốn nỗi là chú và con hổ không phải ở trong rừng mà ở giữa các mô đá, ở đó chẳng có cây cối nào mọc lên. Mà chú thì càng ngày càng đi xa khỏi khu rừng.

- Tại sao thế?

- Bởi vì con hổ đã xuất hiện giữa chú và rặng cây. Hổ thường ra khỏi rừng vào ban đêm và đến rạng sáng, khi lũ gà trống thức dậy và cất tiếng gáy, thì quay trở lại. Tất cả những điều đó cũng xảy ra vào buổi sáng, nhưng mặt trời đã lên khá cao và chú cho rằng tất cả những con hổ đã ở trong rừng từ đời tám hoánh rồi. Bởi vậy chú mới đi dạo chơi mà không mang theo súng và, té ra thật là tai hại!

- Thế tại sao chú lại đi chơi? - Cô bé hỏi.

- Các cháu đừng bao giờ hỏi một người nào đó rằng tại sao anh ta lại làm điều này hay điều khác để chuốc lấy tai họa. Nguyên có bao giờ cũng chỉ có một, mặc dù hiếm người thú nhận chuyện đó. Nó được gọi là sự ngu ngốc.

- Thế trong trường hợp của chú nó dẫn tới tai họa à? - Cô bé tò mò hỏi.

- Rồi các cháu sẽ được nghe kể hết - Gioócken thân nhiên tiếp tục - Như chú đã kể cho các cháu là con hổ đang ở trên các mô đá. Con hổ mỗi lúc mỗi tiến gần lại. Và lúc ấy chú nhìn thấy một cái hang nằm giữa hai quả núi, ở gần ngay đỉnh quả núi nhỏ. Lẽ cố nhiên chui vào trong hang có nghĩa là cắt đứt

con đường rút lui của mình. Nhưng việc tiếp tục rút lui không thể dẫn tới một điều gì tốt đẹp cả, còn cái hang thì tạo ra một cơ may thoát thân. Nó có thể trở nên hẹp hơn, và hỏ ta không thể chui lọt vào nơi chỉ đủ chỗ cho con người. Hoặc lòng hang trở nên rộng hơn và có nhiều góc ngách nên chú có thể dựa nạt làm cho chú hỏ sợ. Còn chút hy vọng cuối cùng, chú bèn trèo lên núi và chui tọt vào hang. Con hỏ bám theo sát gót chú. Chú đã vượt được một khoảng cách nhất định trước khi ánh sáng bị che khuất: thân con hỏ đã lấp kín lối vào hang. Lòng hang quả thật hẹp dần lại, và chẳng mấy chốc chú phải bò lổm ngổm bằng tứ chi. Còn con hỏ thì cứ nhả nha như trước. Nhìn kỹ thì lòng hang cũng khá rộng, đủ chỗ cho cả con hỏ lẫn chú.

Lúc ấy chú sực nhớ tới bài báo ngắn nói về hai bộ xương của con chuột và con mèo được tìm thấy trong khi người ta xây dựng một thánh đường lớn. Con chuột rút sâu vào trong hang, con mèo thì không thể với tới nó. Nhưng mèo chui đầu vào hang và mắc kẹt ở trong đó đến nỗi không thể rút đầu ra được. Và thế là hai con vật vĩnh viễn nằm trong hang. Chú chỉ còn chút hy vọng là con hỏ còn đủ trí khôn quay ra khi ngách hang trở nên quá hẹp, chừng nào mà nó không vội vã trườn về phía trước. Song nó càng ngày càng tiến gần lại. Chú đã ngửi thấy mùi cạp. Và lúc ấy một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu: mùi cạp quá gắt. Tuy vậy nó vẫn ở cách chú chừng ba mươi ácdơ. Chẳng lẽ chú lại đang bò trong hang thú? Nhưng chú cố xua đuổi cái ý nghĩ khủng khiếp đó khiến chú hồn vía rúng rờ. Sau đó xuất hiện tia hy vọng là cái hang này xuyên qua núi, mặc dầu chú chẳng thấy điều đó có lợi gì cho mình cả. Bắt đầu ở phía bên kia quả núi có thể có những điều bất ngờ, thậm chí một chiếc cây mọc đơn độc. Nhưng chú không cảm thấy có luồng gió thổi qua chứng tỏ rằng cái hang này là ăn thông ra ngoài. Không khí đậm đặc mùi cạp, và chú hiểu rằng chú không còn được nhìn thấy mặt trời nữa rồi.

Tôi liếc nhìn lũ trẻ để xem Gioócken có thu hút được sự chú ý của chúng không. Chúng lắng nghe, nhưng tôi cảm thấy rằng chúng không bộc lộ sự hứng thú đặc biệt. Tôi có cảm tưởng rằng, mà cũng có thể là tôi lầm, cô bé lại có cảm tình với con hổ hơn. Tôi xin nhắc lại là tôi có thể sai. Nhân tiện cũng nói thêm rằng câu chuyện này xảy ra vào mùa thu, người ta không thấp đèn trong căn phòng tranh tối tranh sáng. Tôi không có lỗi trong việc này: tôi không lường được là sự cố gì diễn biến tiếp theo.

- Con hổ mỗi lúc một tiến gần lại - Gioócken kể tiếp - Chú nhận thấy nền hang rất phẳng phiu, nó được mài nhẵn bởi những chiếc chân mềm mại của một con vật khổng lồ. Và đường hầm được bịt lại bằng một bức tường dày đặc, cũng nhẵn thín. Chú quay đầu lại trong bóng tối và chú ngửi thấy, hơn cả nhìn thấy, con hổ ở ngay trước mặt mình. - Rồi sao nữa hả chú? - Một thằng nhỏ hỏi.

- Nó đã ăn thịt chú - Gioócken đáp - Còn đang nói chuyện với các cháu ở đây là hồn ma đấy.

Lập tức trong căn phòng tối om bắt đầu diễn ra sự náo động kinh hoàng mà lỗi gây nên chuyện đó, mọi người đã đổ lên đầu tôi.

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: VNCA

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 12 năm 2006